10 bob la pămînt! Toţi păcătoşii poporului Meu vor muri de sabie, cei ce zic: „Nu ne va ajunge nenorocirea, şi nu va veni peste noi".

(§ 2. Faptele Apostolilor 15. 13-18. Ioel 3. 17-21.)

11 „În vremea aceea voi ridica din căderea lui cortul lui David, îi voi drege spărturile, îi voi ridica dărîmăturile, şi-l voi zidi iarăş cum era odinioară, 12 ca să stăpînească rămăşiţa Edomului şi toate neamurile peste cari a fost chemat Numele Meu", zice Domnul, care va împlini aceste lucruri. 13 „Iată, vin zile", zice Domnul, „cînd plugarul va ajunge pe secerător, şi cel ce calcă strugurii pe cel ce împrăştie sămînţa, cînd mustul va picura din munţi şi va curge de pe toate dealurile. 14 Voi aduce înapoi pe prinşii de război ai poporului Meu Israel; ei vor zidi iarăşi cetăţile pustiite şi le vor locui, vor sădi vii şi le vor bea vinul, vor face grădini şi le vor mînca roadele. 15 Îi voi sădi în ţara lor, şi nu vor mai fi smulşi din ţara pe care le-am dat-o", zice Domnul, Dumnezeul tău!

OBADIA

SAU AVDIE [1]

(Psal. 137. 7. Plîng. 4. 21, 22. Ioel 3. 18, 19. Ţef. 2. 10, 11. Zah. 14. 9.)

Proorocie. (§ 1. Ieremia 49. 7-22. Ezechiel 25. 12-14; 35 Isaia 34. Luca 14- 1.)

1 Proorocia lui Obadia.

Aşa vorbeşte Domnul Dumnezeu despre Edom: — „Noi am auzit o veste din partea Domnului, şi un sol a fost trimes cu ea printre neamuri, zicînd: „Sculaţi-vă, să mergem împotriva Edomului ca să ne războim cu el!" — 2 „Iată, te voi face mic printre neamuri, vei fi cel mai dispreţuit. 3 Căci mîndria inimii tale te-a dus în rătăcire, pe tine, care locuieşti în crăpăturile stîncilor, şi domneşti în înălţime; de aceea, tu zici în tine însuţi: „Cine mă va arunca la pămînt?" 4 Dar chiar dacă ai locui tot atît de sus ca vulturul, chiar dacă ţi-ai aşeza cuibul între stele, tot te voi arunca jos şi de acolo", zice Domnul. 5 Dacă ar fi intrat la tine nişte hoţi, sau nişte tîlhari de noapte — cum eşti de pustiit! — ar fi luat ei oare mai mult decît ar fi putut? Dacă ar fi venit nişte culegători de vie la tine, n'ar fi lăsat ei oare niciun strugure pe urmă? 6 Vai! Ce scormonit este Esau! Cum i s'au descoperit comorile! 7 Toţi cei uniţi cu tine te-au izgonit înapoi pînă la hotar, prietenii tăi te-au înşelat şi te-au stăpînit. Cei ce mîncau din pînea ta ţi-au întins curse, pe cari nu le-ai băgat de seamă! 8 „Oare, zice Domnul, „nu voi pierde Eu în ziua aceea pe cei înţelepţi din Edom, şi priceperea din muntele lui Esau? 9 Vitejii tăi, Temane, se vor spăimînta, pentruca toţi cei din muntele lui Esau să piară în măcel. 10 Din pricina silniciei făcute împotriva fratelui tău Iacov, vei fi acoperit de ruşine, şi vei fi nimicit cu desăvîrşire pentru totdeauna. 11 Căci în ziua cînd stăteai în faţa lui, în ziua, cînd străinii îi luau averea, cînd străinii intrau pe porţile lui, şi aruncau sorţul asupra Ierusalimului, şi tu erai atunci ca unul din ei! 12 Nu trebuiai să te uiţi mulţămit la ziua fratelui tău, în ziua nenorocirii lui, nu trebuiai să te bucuri de copiii lui Iuda în ziua pieirii lor, şi nu trebuiai să vorbeşti cu semeţie în ziua strîmtorării! 13 Nici nu trebuiai să intri pe porţile poporului Meu în ziua nenorocirii lui, nici nu trebuiai să te bucuri de nenorocirea lui în ziua prăpădului lui, şi nu trebuiai să pui mîna pe bogăţiile lui în ziua prăpădului lui! 14 Nu trebuiai să stai la răspîntii, ca să nimiceşti pe fugarii lui, şi nici nu trebuiai să dai în mîna vrăjmaşului pe cei ce scăpaseră din el în ziua necazului! 15 Căci ziua Domnului este aproape pentru toate neamurile. Cum ai făcut, aşa ţi se va face; faptele tale se vor întoarce asupra capului tău. 16 Căci, după cum aţi băut paharul mîniei, voi cei de pe muntele Meu cel sfînt, tot aşa, toate neamurile îl vor bea necurmat; vor bea, vor sorbi din el, şi vor fi ca şi cînd n'ar fi fost niciodată".

1. Aşa se numeşte în Septuaginta.

(§ 2. Ioel 3. 17, 19. Isaia 11. 11-14. Ezechiel 37. 21-28. Mica 4. 6, 7.)

17 „Dar mîntuirea va fi pe muntele Sionului, el va fi sfînt, şi casa 18 lui Iacov îşi va lua înapoi moşiile. Casa lui Iacov va fi un foc, şi casa lui Iosif, o flacără; dar casa lui Esau va fi miriştea, pe care o vor aprinde şi o vor mistui; şi nu va mai rămînea niciunul din 19 casa lui Esau, căci Domnul a vorbit! Cei dela miazăzi vor stăpîni muntele lui Esau, şi cei din cîmpie ţara Filistenilor; vor stăpîni şi ţinutul lui Efraim şi al Samariei; şi Beniamin va stăpîni Galaadul. 20 Dar prinşii de război ai acestei oştiri a copiilor lui Israel, vor stăpîni ţara Cananiţilor până la Sarepta, şi prinşii de război ai Ierusa- 21 limului, cari sînt la Sefarad, vor stăpîni cetăţile de miază-zi. Izbăvitorii se vor sui pe muntele Sionului, ca să judece muntele lui Esau. Dar împărăţia va fi a Domnului."

IONA

(Isaia 42. 19; 55. 7-11. Ieremia 18. 7, 8. Ezechiel 18. 23. Matei 12. 40, 41.)

(§ 1. 2 Împărati 14-25. Iona 4 2. Psalmul 139. 7-10.)

1 Cuvîntul Domnului a vorbit lui Iona, fiul lui Amitai, astfel: 2 „Scoală-te, du-te la Ninive, cetatea cea mare, şi strigă împotriva ei. Căci răutatea ei s'a suit până la Mine!"

3 Şi Iona s'a sculat să fugă la Tars, departe de Faţa Domnului. S'a pogorît la Iafo, şi a găsit acolo o corabie care mergea la Tars. A plătit preţul călătoriei, şi s'a suit în corabie ca să meargă împreună cu călătorii la Tars, departe de Faţa Domnului.

(§ 2. Psal. 107.23-32. Iov 9. 1. Psal. 32.9 Fap. 26.14. Rom. 2. 17-24.)

4 Dar Domnul a făcut să sufle pe mare un vînt năpraznic, şi a 5 stîrnit o mare furtună. Corabia ameninţa să se sfărîme. Corăbierii s'au temut, au strigat fiecare la dumnezeul lui, şi au aruncat în mare uneltele din corabie, ca s'o facă mai uşoară. Iona s'a pogorît 6 în fundul corăbiei, s'a culcat şi a adormit dus. Cîrmaciul s'a apropiat de el, şi i-a zis: „Ce dormi? Scoală-te şi cheamă pe Dumnezeul tău! Poatecă Dumnezeu va voi să se gîndească la noi, şi nu 7 vom pieri!" Şi au zis unul către altul: „Veniţi să tragem la sorţ, ca să ştim din pricina cui a venit peste noi nenorocirea aceasta!" Au tras la sorţ, şi sorţul a căzut pe Iona.

8 Atunci ei i-au zis: „Spune-ne din pricina cui a venit peste noi nenorocirea aceasta? Ce meserie ai, şi de unde vii? Care îţi este ţara, şi din ce popor eşti?" El le-a răspuns: „Sînt Evreu, şi mă tem 9 de Domnul, Dumnezeul cerurilor, care a făcut marea şi uscatul!" 10 Oamenii aceia au avut o mare teamă, şi i-au zis: „Pentruce ai făcut lucrul acesta?" Căci oamenii aceia ştiau că fugea de Faţa Domnu- 11 lui, pentrucă le spusese el. Ei i-au zis: „Ce să-ţi facem, ca să se potolească marea faţă de noi?" Căci marea era din ce în ce mai în- 12 furiată. El le-a răspuns: „Luaţi-mă, şi aruncaţi-mă în mare, şi marea se va linişti faţă de voi! Căci ştiu că din vina mea vine peste voi această mare furtună!"

13 Oamenii aceştia vîsleau ca să ajungă la uscat, dar nu puteau, 14 pentrucă marea se întărîta tot mai mult împotriva lor. Atunci au strigat către Domnul, şi au zis: „Doamne, nu ne pierde din pricina vieţii omului acestuia, şi nu ne împovăra cu sînge nevinovat! Căci, Tu, 15 Doamne, faci ce vrei!" Apoi au luat pe Iona, şi l-au aruncat în mare. 16 Şi furia mării s'a potolit. Oamenii aceia au fost cuprinşi de o mare frică de Domnul, şi au adus Domnului o jertfă, şi I-au făcut juruinţe.

(Matei 12. 38—40. Isaia 38. 2. etc. Daniel 4. 37.)

2 Domnul a trimes un peşte mare să înghită pe Iona, şi Iona a stat în pîntecele peştelui trei zile şi trei nopţi. Iona s'a rugat Dom- 2, 3 nului, Dumnezeului său, din pîntecele peştelui, şi a zis: „În strîm-